

MRAČNO ŽIVLJENJE OB ALKOHOLIKU

V kotu podstrešne sobe, kjer sonce nikoli ne posije, je stala majhna pisalna mizica. Bila je skromna kot vse ostalo pohištvo v sobi. Postelja je bila obledela in blazina na njej iztrošena. Po tleh so bile postavljene stare deske in v špranjah med njimi se je z leti nabral prah. Ob mizi je bil postavljen razmajan stol, na katerem je Manja preživela veliko časa, če je le bil mir v hiši.

Manja je bila štirinajstletno dekle in je ravno zaključevala osnovno šolo. Dolge svetle lase je imela spete v čop na tilniku in njena suha postava se je izgubljala v prevelikih oblačilih. Vedno je sanjara o lepih stvareh, kajti resnično življenje je imela žalostno.

Njeno otroštvo je zaznamoval očetov alkoholizem. Čeprav je bil oče dobrega srca in zelo marljiv, mu je alkohol zamračil um. Zaposlen je bil kot delavec v gozdu, težaško delo in alkohol sta ga vsak dan izmučila do onemoglosti.

Svoje matere ni veliko videla, saj je bila zaposlena kot čistilka v tovarni in je bilo njeno delo vedno v popoldanski izmeni. Mati ni bila seznanjena s problemi, ki so se dogajali doma. Trudila se je preživeti družino, kajti oče je svojo plačo največkrat pustil v bližnji gostilni.

Hiša, v kateri so živeli, je bila stara in skromna. Nikoli je niso popravljali, ker niso imeli denarja. Pohištvo je bilo staro in razpokano od vlage. Manja ni bila srečen otrok, imela pa je skrito željo, da bi si življenje v prihodnosti lepše uredila.

Po končani osnovni šoli se je želela izučiti za zdravstvenega tehnika. Pridno se je učila, če so ji le razmere doma to dovoljevale in njen cilj je bil z vsako lepo oceno bližji.

Spomladanski veter je iz planin v dolino še vedno prinašal hladen zrak. Manja je hitela iz šole domov. Še dva meseca pouka, počitnice, potem pa bo odšla v srednjo šolo. Bivala bo v dijaškem domu in skrbi bo konec.

Razigrano dekle je bilo tisti dan še posebno dobre volje. V redovalnici se je svetila še ena odlična ocena. Požvižgavala si je na poti do doma, vendar je žvižg postajal vedno tišji. Bližje, kot je bila domači hiši, bolj jo je postajalo strah. Kaj bo danes doma?

Na lahko je pritisnila na kljuko vhodnih vrat. Odprla so se. To je pomenilo, da je oče že doma. Na tiho je vstopila v temno vežo, si sezula čevlje in hotela čimbolj neopazno oditi v svojo sobo.

»Kaj spet tako ropotaš? Prav vsak dan me zbudiš, ko prilomastiš iz šole!« je nergal oče s kavča.

Manja je takoj vedela, da je oče spet pil. Ker ni želela prepira, je bila tiho.

»Takoj mi pripravi kosilo, lačen sem. Cele dneve delam, da lahko ti lagodno živiš,« oče še kar ni odnehal.

Manja je odšla v kuhinjo in pogledala na štedilnik. Mati je dopoldan skuhala zelenjavno juho. Oče je ne mara, ampak druge hrane ni bilo. Pogrela je juhico, jo naložila na krožnik in postavila na mizo. Zraven je postavila zadnji košček kruha, ki je bil v omari.

»Oče, kosilo je mizi,« je tiho šepnila in želela čimprej oditi v svojo sobo.

Oče se je dvignil s kavča in odšel do mize. Ko je zgedel zelenjavno juho, jo je skupaj s krožnikom zalučal v Manjo. Grah, korenček, krompir in cvetača so obstali na Manjini obleki. Solze so ji zalile obraz, ko se je sklonila, da počisti nesnago. Takrat jo je oče brcnil še v glavo in dekle je skoraj nezavestno obležalo na tleh. Slišala je le še tresk vhodnih vrat in tišina je napolnila hišo.

V bolečinah se je počasi dvignila in pospravila ostanke kosila s tal. Oče je spet odšel do gostilne. Manja pa ni imela več moči za življenje. Dozdevalo se ji je, da ne bo preživela letošnjega poletja. V glavi ji je že dlje časa tlela misel, da bi poiskala pomoč na centru za socialno delo.

Morajo ji pomagati, drugače ne bo mogla uresničiti svojega življenjskega cilja.

Popoldan je prejkala v svoji temni podstrešni sobici in v glavi izdelala načrt za naslednji dan. Očeta, ki je sredi noči prišel domov, ni slišala, kajti v solzah je prej zaspala.

Naslednje jutro je namesto v šolo zavila v mesto na center za socialno delo. Bila je lepo sprejeta, uslužbenka je poslušala njeno zgodbo in med poslušanjem prikimala. Veliko podobnih primerov so imeli, vendar je alkoholikom težko pomagati. Dokler se zasvojenec sam ne odloči korenito spremeniti življenja, ga tudi drugi ne morejo prepričati. Ljudje večkrat rečejo: »Pijanec se spreobrne šele, ko se v jamo zvrne.«

Manjina zgodba je bila žalostna, vendar tudi nerešljiva. Nasvet uslužbenke je bil le, naj se doma pogovori z očetom in naj mu skupaj z materjo svetujeta zdravljenje odvisnosti.

Manja je s sklonjeno glavo odšla domov. Ni želela k pouku, ker so bile sledi udarca na glavi preveč vidne. Mati je bila doma, ko je vstopila skozi vhodna vrata.

»Ja, kaj si pa z glavo delala? Zakaj nisi v šoli?« jo je začudeno vprašala.

»Mama, pogovoriti se morava. Oče vedno bolj pije, denarja nimamo niti za preživetje, dolgovi se nam kopičijo in popoldneve preživljam v strahu pred očetom. Zdaj me je začel še fizično napadati in tako ne morem več živeti. Prosim, pogovori se z njim, naj odide na zdravljenje. Vsi bomo lepše živeli,« je Manja govorila med jokom.

Mati je odkimala z glavo: »Saj veš, da pogovor ne bo pomagal. Dokler ga ne bo zapustilo zdravje, ne bo drugače razmišljal. Potrpi še malo, jeseni greš v drug kraj in ga ne boš več toliko videvala.«

Nihče ji ni mogel pomagati. Žalostna je sklenila, da se bo sama pogovorila z njim.

Popoldan se je oče vrnil domov. Že način, kako je zaprl vhodna vrata, je povedal, da je spet pod vplivom alkohola. Manja se ni prestrašila, odločena je bila, da se bo z njim pogovorila.

»Oče, se ti ne zdi, da zadnje čase preveč piješ? Kaj bi bilo, če bi stopil do zdravnika in poiskal pomoč? Pomagali ti bodo, ohranil boš svoje zdravje in nam omogočil lepše življenje. Veš ...« Manja ni dokončala stavka, kajti pekoča bolečina jo je usekala čez ustnice. Kri je tekla kot v potoku. Udarci so padali po njej. Sprva je bolelo, potem ni čutila ničesar več. Izgubljala je zavest, v daljavi je slišala le še zamolklo preklinjanje očeta in topo udarjanje očetove noge v njeno telo.

Čas je tekel počasi, izgubila je zavest, izgubljala je svoje sanje.

Zgodbica je izmišljena, vendar veliko družin doživlja podobne situacije. Alkohol povzroča veliko gorja na tem svetu. Ne le človeku, ki je od njega odvisen, ampak tudi njegovim bližnjim. Otroci so največje žrtve, ker si sami ne izberejo za starša alkoholika, ampak so vseeno primorani z njim živeti. Nihče ne more prisiliti alkoholika, da poišče pomoč, vse je odvisno od njegove volje.

Preden človek poskusi alkohol, naj se zave, da lahko pitje vodi v odvisnost. Ne le štirideset dni v letu, izogibajmo se alkohola vse dni v življenju. Tako bo veliko manj gorja na svetu, veliko manj bolezni, manj prometnih nesreč in še manj ranjenih otroških duš.

Nika Mravlja, 9. razred

OŠ Čmi Vrh

Mentor: ga. Jana Peternel

**SOGLASJE STARŠA/SKRBNIKA O SODELOVANJU UČENCA
»Za zdravje in zdrave odnose«**

Podpisani/a izjavljam, da soglašam s tem, da moj otrok/varovanec s svojim izdelkom, materialom, gradivom sodeluje v nagradnem literarnem natečaju »Za zdravje in zdrave odnose«, ki mladostnike spodbuja k aktivni udeležbi v preventivnih aktivnostih preventivne akcije 40 dni brez alkohola.

PROSIMO, IZPOLNITE OBRAZEC S TISKANIMI ČRKAMI!

Ime in priimek učenca: NIKA MRAVLJA

Razred, osnovna šola: 9.raz. OŠ ČRNI VRH

Ime in priimek starša/skrbnika: NADA RUPNIK

Naslov za obveščanje o rezultatih natečaja:

Podpis starša/skrbnika: Nada Rupnik

Kraj: ČRNI VRH

Datum: 10.3.2020